

El Poble Català

Diari que fou de la clandestinitat Portantveu de l'O. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (França)

...els homes al servei del partit, i no el partit al servei dels homes

Es publica els 8 i 23 de cada mes

EDITORIAL

ALIANÇA NACIONAL DE CATALUNYA

Abans que els sens ramals posessin els peus a Catalunya, el destructor d'Espanya, Franco, l'Àfrica, va anul·lar l'Estatut, la llei fonamental per la qual es regia el nostre poble.

L'odi a Catalunya fou una de les raons primordials de la guerra civil. Nosaltres, plens d'amor a Catalunya, hem de fer resurgir les nostres llibertats nacionals, si es possible, abans d'entrar a Catalunya.

Es per això que ens dol a l'ànima que hi hagi catalans que encara no s'hagin donat compte de la transcendència del nostre moviment d'ALIANÇA NACIONAL de CATALUNYA. Es per això que ens dol que uns senyors que es diuen dirigents hagin restat passius a l'hora suprema de l'activitat i que surgeixin unes picabaralles inútils. Sembla que hi hagi germans descontents perquè uns altres germans s'han avançat en demostrar l'amor que senten a la mare. Quan Catalunya és encara endogada sota el jou de l'opressor, sembla que els requi que un grapat de catalans, de «segadors», comencin a segar-li les cadenes.

Que discutia, ara? El pro-

cediment? L'ALIANÇA NACIONAL de CATALUNYA? Perquè no s'és en donaven un altre de procediment en lloc de restar inactius? Si tenien por de la Gestapo perquè eren massa vigilats per ella, no us resta res més que sentir l'admiració a aquesta joventut heroica que ha desafiat el perill i s'enrolat a la sola organització que hi havia perquè sentia la febra admirable de lluitar contra l'enemic comú. «Que fan aquests beneïts dels maquis que ens comprometen?», deien, encara no fa un any, mols francesos, mols espanyols i alguns catalans. Aquests beneïts han alliberat França i estan apunt d'alliberar Catalunya. Aquests beneïts han convertit en admiració el menyspreu que ens sentien mols francesos. La seva heroicitat i la seva sang generosa ha fet el miracle i en un demà molt proper rescatarà Catalunya i les seves llibertats nacionals. El poble català sentirà l'orgull d'aquests rebrots de la seva nissaga i mirarà amb menyspreu els passius.

No busqueu pèls al rovell de l'ou. Qui dona generosament la sang, mereix una admiració sincera.

LA CAIGUDA DE LES FULLES

Ací a França, amb les primeres fulles que el vent de tardor fa caure, han caigut també uns quants escriptors que posant-se al servei de Vichy, al servei de la col·laboració hitleriana, habien traït la França. Sortosament, aquests escriptors —un Sacha Guitry, un Paul Morand, un Alphonse de Chateaubriand, un Pierre Benoit, un Claude Farrère, un Charles Maurras— no son pas els millors. Hi ha una certa distància, una certa diferència entre els Sacha Guitry —pobre home!— i els Julien Benda, els Louis Aragon, els Charles Vildrac, els Andre Malraux, els Eduard Hérriot, els Romain Rolland, els Roger Martin du Gard. Com ens plau que els mediocres hagin estat al servei de l'itlerisme enemic de la França! I com ens dol que Colette, la gran escriptora, hagi col·laborat a «Signab»!

El gran artista, l'artista veritable, és sempre un rebel i mai no col·labora amb la tirania.

A Espanya, per odi a la tirania, emigraren homes com Blasco Ibañez, i Unamuno. A Espanya homes com Feijóo, Larra, Silverio Lanza, Galdós, Valle Inclán, Costa, Antonio Machado, Guimerà, Ignaci Iglésies, posaren la seva ploma al servei de la llibertat i la dig-

nitat. A Portugal han lluitat contra la tirania poetes com Guerra Junqueiro i novel·listes com Eça de Queiroz.

A Italia, desde l'Allighieri, que vingué refugiat a París, hi ha hagut Carducci, Benedetto Croce. A Alemanya, seguiu el magnífic exemple d'Errie Heine, han emigrat Kesten, Klumb, Thomas i Heinrich Mann. A França, a més de Voltaire, l'etern exilat, hi ha hagut Paul Louis Courier, Louis Blanc, Edgard Quinet, Victor Hugo, que virilment han sabut rebel·lar-se contra la tirania. A Viena, la policia de Metternich no deixava d'ull a Beethoven, el músic gloriós que estimava la Revolució Francesa, el que dedica la «III Sinfonia» a Bonaparte, General de la República, i el que, en saber que Bonaparte s'havia fet proclamar emperador, borrava la dedicatòria d'un cop de ploma.

I és que el gran artista, el gran creador no pot viure en un clima de prejudicis, d'opressió, de brutalitat. Recordeu els grans escriptors de la Rússia tsarista: Puchkin, Gogol, Tolstoi, Gorki, Anréie, Kuprin, per a tan sols esmentar-ne uns quants. El gran artista, el gran creador, no pot viure sola un règim de dictadura. En totes les èpoques i totes les latituds sols se la campen

els mediocres. Que és el que ha passat a Alemanya i a Italia. Que és el que ha passat a França. Per un Petain hi ha hagut un Sacha Guitry, per un Laval un Henri Beraud. A un titella un altre titella. Si el titella que mana té sovint les mans brutes de sang, el titella que obeeix les té sempre brutes de fang.

El reialme dels mediocres també ha dominat a la nostra terra, catalans; dels mediocres que encensaven l'Alemanya de Hitler i injuriaven la França republicana.

Sortosament, això se ha acabat i els mediocres ja no esperen sino el cop d'escombria. Cal mestejar bé la casa, cal desinfectar-la bé per a que puguin habitar-la novament els homes que han sabut posar el seu cor i la seva intel·ligència al servei de la llibertat.

QUIRZE DE BESORA.

Hi ha uns noms de catalans que, pel seu propi valer, son uns veritables valors nacionals de Catalunya.

Caldria recomanar que no fossin usats matusserament pel respecte que a tots ens han de mereixer.

Estem satisfets de la nostra prudència i la sinceritat en la nostra posició la que no ens calgui temer el caure en la matusseria.

Recomanem prudència.

UNA VEU AMIGA

Per la seva transcendència i per l'autoritat del seu autor, nome de lluita i d'idees profundes, ens plau publicar una lletra del doctor En Diego Ruiz.

«M'és grat veure aparèixer el nostre vell diari. Son ben bé 8 lustres d'idees.

EL POBLE CATALÀ no es va pas equivocar al principi de segle, si resisteix d'aqueixa faiso la triple injúria del temps, del fanatisme i de la llibertat amenaçada. En 1906, «El Poble Català» era SOLIDARITAT; en 1944, és ALIANÇA NACIONAL de CATALUNYA i Els unionistes d'avui són els hereus dels homes de la Solidaritat.

Un record pel nostre condeixeble del batxillerat, destinat a tràgica fi, COMPANYS. Ell seria Unionista en 1944, car en 1906 era de la Solidaritat.

Benhaurats els pobles dels quals es pot dir que tenen continuïtat en la llur Història.

La Causa de Catalunya és la Causa de la Llibertat. Donem la vida per ella!—Doctor Diego Ruiz, de la Brigada 3.ª Divisió XXVI.

Tolosa, festa de la Raça, 44.»

Les nostres J. E. R. E. C. fa molts mesos que lluiten en terres de la Patria, enrolats dins els heroics Guerrillers no hobliden.

Adeu, nuvol que t'en vas

Adeu, nuvol que t'en vas en direcció de ma terra! la pluja que hi portaràs serà de llàgrimes meves.

Ponent de cresta de gall que incendies les carenes jo sento cremar el meu cor de rojor de flames teves.

Nuvol blanc d'il·lusió com un navili de festa que rebs l'últim raig de sol quan jo resto en la tenebra. Adeu, nuvol que t'en vas en direcció de ma terra!

Que l'acompanyi el bon vent damunt ses ales lleugeres que l'enlaira sobre els pics perquè els cimals no l'esqueixin.

Arriba-li rosat de sol en trencar l'alba propera, porta-li ruixats de frescor i d'esperances novelles.

Si et pogués acompanyar dins la teva transparència ratllariem el cel blau de tant voler anar depressa! Adeu, nuvol que t'en vas en direcció de ma terra!

Pel camí ves lent castells i mil imatges diverses; si et canses, reposa un poc

Esquerra Republicana al servei de Catalunya.

Units, tots units per obrir les presons als nostres germans que sofreixen sota el jou de Franco.

estès sobre les carenes envolecalla els grans cimals i escolta veus de silenci que son les que saben dir tot el que la Patria pensa.

Si sents udolar el llop, resta quiet dalt la serra; diuen que de tanta sang salta amb les potes vermelles. Adeu, nuvol que t'en vas en direcció de ma terra!

Així que vegis la mar esten-te com una bela; hi ha un va-i-ve de ressons i d'escumes sempiternes.

La mar porta en el seu fons tots els neguits de la terra, broda que broda secrets i els deixa damunt l'arena.

La mar es un gran amor; jo hi linc, a prop, l'amor [meva]

la Catalunya sofreix dintre el dol i la tenebra i aquell va-i-ve de ressons en la plorar de tendresa.

Adeu, nuvol que t'en vas en direcció de ma terra! la pluja que hi portaràs serà de llàgrimes meves.

Salvador PERARNAU.

Tolosa, 16-10-1944.

Els porucs, els massaprudents, no representen Catalunya, que sempre ha pres posicions clares

POBRE HITLER!

Heus ací a Hitler cavant-se la tomba. Hitler es un home flet, que pressentia el que li esperava. I Franco que ja? Miri, senyor Paquet, que no hi sera a temps!

Catalans que esteu dins la Patria, doneu tot el vostre suport als nostres Guerrillers, ells son la vanguardia de l'alliberacio.

El C. Executiu d'E. R. de C. a França.